

Předpláči se

Pro Prahu: celoročně 5
zl., půlletně 2 zl. 50 kr.,
čtvrtletně 1 zl. 25 kr.

Pro venkov: celoročně
5 zl. 60 kr., půlletně 2 zl.
80 kr. čtvrtletně zl. 1.40

Jednotlivá čísla prodá-
vají se po 12 kr.
jednotlivé přílohy hud.
po 50 kr.,

Za inseráty se platí mimo
kolek pouze 2 kr. za řá-
dek drobného písma.

DA LIBOR.

Časopis

Jen frankované listy
přijímají se.
Rukopisy redakci zaslané
nevrazejí se.

Předplatné přijímá admi-
nistrace v č. 147-I.
(Karlova ulice.)

Dopisy týkající se redakce
sudtež zasílány franko
p. dru Ludevítovi Pro-
cházkovi do č. 9
v Ječné ulici.

věnovaný zájmům světské i církevní hudby a zpěváckých spolků českoslov., zároveň pak
organ „Maticе hudební“

s četnými přílohami hudebními.

Redaktor:

Dr. Ludevít Procházka.

Vychází každou sobotu.

Majitel:

Emanuel Starý.

Památné dni hudební.

27. června	1814	† Jan Bedř. Reichardt, sklad. a hud. spisov. v Giebichensteinu u Halle.
" "	1822	I. provoz. Spontiniho zpěvohry „Nurmahal“ (v Berlíně.)
" "	1836	† Joz. Gill. Rouget de Lisle, básník a sklad. „Marsellaisy“ — v Choisy-le Roi.
28. "	1712	nar. Jean Jacques Rousseau, sklad. a hud. spisov. v Ženevě.
" "	1807	I. prov. zpěv.: „Die Junggesellen - Wirthschaft“ Vojtěcha Jirovce (nar. v Budějovicích) ve Vídni.
" "	1815	nar. Robert Franz, sklad. písní v Halle.
" "	1820	I. prov. Spontiniho zpěv. „Ferdinand Cortez“ (v Berlíně).
29. "	1827	I. prov. zpěv. „Macbeth“ Hypol. Chelarda — v Paříži.
" "	1834	Aleks. Et. Choron, hud. theor. — v Paříži.
" "	1871	† Kazimír kníže Lubomirský, polský sklad. — ve Lvově.
30. "	1819	† Arnošt Ludvík Gerber, hudební spisovatel v Sonderhausenu.
" "	1844	I. prov. zpěv. „König und Pächter“ J. Christ. Lobe-ho — ve Výmáře.
1. července	1742	† Minorita Boh. Černo-horský (rodič z Nymburka) — magister hudby, výt. kontrapunktik — učitel Segerta, Tůmy a Zacha — v Štýrském Hradci.
" "	1784	† Vil. Friedemann Bach, nejstarší a nejnada-
nější syn Šeb. Bacha — v Berlíně.
" "	1860	† A. Goria, skl. — v Paříži.
2. "	1714	nar. K. Vil. Gluck, sloutný skladatel op. ve Weidenwangu (v Hořením Falcku).
" "	1778	† J. Jacques Rousseau, hud. spis. a sklad. — v Ermenonville.
" "	1804	nar. K. Strakatý, zpěv. operní — v Blatné.
3. "	1816	I. prov. zpěv. „Gabriele de Vergi“ M. Caraffy (ve Florenci).
" "	1826	† hrabě Jiří Orlov, hud. spis. v Petrohradě.

O Glinkově ruské národní opeře „Život za caře“.

Píše Hanuš z Bilovů.

(Dokončení.)

Německou nazýváme hudbu Glinkovu vzdor je-
jímu národnímu rytmu, vzdor její čistě vlašské kan-

tileně*) podobně jako jsme i Cherubiniho v ideálním smyslu ku krajanům Mozarta a Beethovena zvykli počítati, vzdor tomu, že ve Florenci přijal schránku smrtelnou a tutěž v pantheonu Santa Croce navrátil, v Paříži pak žil i tvořil.

Východní naši sousedé nechť nás v nedorozumění neviní z estetických choutek anektačních. Již jednou přirovnali jsme Glinku k Cherubinimu, k čemuž nás nesvedla jen ta jediná analogie, že obou jich vokální sloh spočívá na důkladné známosti dobré vlašské školy zpěvní, nýbrž i jiné: totiž obou jich podivu-
hodná mistrnost v kontrapunktice, v tomto nikdy nevysychajícím a vždy a výhradně nejúrodnějším pra-
menu hudebního tvoření vůbec.

V nynějším Rusku není právě nouze o vysoce nadané tvůrčí talenty v každém oboru umění hudebního; pakližeby však chtěli opovrhovati v slepém přeceňování svých neobyčejných přirozených sil (síla vůle jest vrozena, sílu uměleckou však musí jeden-
každý vlastní práci sobě dobýti) drsnými a ne právě parou k cíli vedoucími studii hudebními, jakými se v pravdě Glinka loptil, pak nevím, zdali se jim to podaří, čestně nastoupiti co epigoni místo slavného toho zakladatele jich vlasteneckého umění hudebního. Nám jest znám jenom jediný v nynější době z celé té nepřehledné řady ruských skladatelů, jenž podobně jako Glinka neunavně „ku předu se snaží“ a jehož dosavadní práce, ač dle vloh jeho nedospěly dosud k úplné zralosti, předc nejbezpečnějším rukojmím se nám býti zdají, že zralost tato nezůstane nedokonanou. Jest to v svěžím mužném věku se nacházející profesor komposice na carské konservatoři v Moskvě, p. Čajkovský. Překrásný jeho kvartet pro nástroje smykací nabyt již v mnohých německých městech práva občanského; stejného povšimnutí zasluhují četné jeho klavírní skladby, dvě

*) Glinka zdržoval se ve svém mládí po tři leta v Itálii a studoval tam umění pěvecké, jež ovšem tehda ještě za studium stálo!
Red.

symfonie a především neobyčejně zajímavá, původností jakož i květoucím proudem melodickým vynikající ouvertura k „Romeo a Julii“, která — pokud nám povědomo — též již byla jedním z berlínských nakladatelů hudebních vydána. Následkem této své všestrannosti bude skladatel tento zachráněn před nebezpečím, že by přehlednut býti mohl v cizozemsku, jak se to stalo Glinkovi, jenž spokojil se se slávou v obvodu vlasti své. Nebo mimo několik originálních skladeb instrumentálních, jako: scherzo „Kamarinskaja“, orchestrální fantazie „Letní noc v Madridě“ a „la Jota Arragonesa“, jakož i přehledy k oběma svým operám „Život za caře“ a „Ruslan a Ludmila“, jest skladatel ten sotva hudebníkům — o obecenstvu ani nemluvě — v Německu znám. Heslu „non multa, sed multum“ jsa přísně oddán, soustředil právě všechnu sílu svého genia a poklady svých neustálých studií — vždyť poznovu již co hotový mistr vrátil se později ku svému slavnému učiteli S. W. Dehnovi do Berlína k novému cvičení se v kontrapunktu — v obou výše jmenovaných operách, jež co extract jeho umělecké osobnosti jedinou tvoří látku k ocenění jeho významu pro obor hudby. Že k tomuto ocenění v Německu, jakkoli u sousedův našich Glinkova popularnost téměř půl století trvá, žádná příležitost se nenalezla, že města Milán a Londýn s „odkrytím“ tohoto v nejušlechtlejším smyslu mezinárodního mistra musela započítati, mohli bychom skoro za nerozluštitelnou hádanku považovati, kdybychom

příliš dobře o tom nevěděli, že otrocká odvislost německých jevišť od civilizačních fermanů Lutetiae teprve smrtí „proroka“ Meyerbeera se začala pozvolna viklati. Za to ovšem jest úplně nepochopitelné další působení tohoto otroctví: tak jako kdyby Meyerbeer testamentárně nafouklou nicotu Ambroise Thomase a jeho transalpinského soupeře Verdiho za dědice své slávy i svého vlivu byl ustanovil, a jako kdyby byl při odstoupení od svého „kšeftování“ německé své odběratele vybídl, aby přenesli dříve jemu věnovanou důvěru nyní na zmíněné ty jeho nášlapníky, závodí nyní Berlín a Vídeň v oněch právě tak málo čestných jako výnosných pokusech, aby „Hamleta“ a „Aidu“ pasovali na „Prophety“ a „Afričanky“.*) Ačkoliv jsme toho mínění, že jest genre

*) V tomto „právě tak málo výnosném jak šlechtěném závodění“ zdá se dle všech ze spolehlivých pramenů plynoucích pověstí, že bude v nejbližší příští saisoně oběma hlavními městům i české jeviště naší Prahy pomáhati. Jak Verdiho „Aida“, tak i starý Meyerbeerův „Prorok“ se slunečným bengálem prý nás hodlají navštívit.

„Že prý ten bengál potáhne“ myslí mnozí; přejeme štěstí všem podnikům sl. říditelství naší opery, dovolujeme si však připomenouti, že naše obecenstvo již odrostlo oněm naivním efektům bengálu a že nepůjde tak snadno na lep. „Ale co se má tedy dávat?“ vytácejí se mnozí. Není tu „Zakletý Holanďan“, „Lohengrin“ (výmluva, že by se Wagner nelíbil, je planá, vždyť známo, že v německém divadle při Wagnerových představeních neuslyší člověk kolem sebe jiného slova než českého) není tu Rubinstein se svými pracemi dramatickými?

FEUILLETON.

Rozpravy s Rossinim.

Ze zápisků Ferd. Hillera.

(Pokračování.)

II. „„Jaká to byla rodina Mombelli, pro níž jste operu „Demetrio Polibio“ složil?““ tázal jsem se Rossiniho.

„Mombelli byl znamenitý tenorista“, odvětil, „měl dvě dcery, z nichž jedna soprán, druhá alt zpívala, přibráli sobě basistu a dávali bez cizí pomoci v Bologni, v Miláně a v jiných městech operní představení. Způsob, jakým jsem se s Mombellim seznámil, musím Vám vypravovati. Ač teprv chlapcem třináctiletým, byl jsem již vřelým ctitelem krásného pohlaví. Jedna z mých přítelkyň žádala si arii z oper Mombellim dávaných. I obrátil jsem se s prosbou ke kopistovi o opis, on mne ale odmrštil, šel jsem tedy k Mombellimu s touže žádostí, ale i on nevyslyšel prosbu mou. Nic Vám to nespomůže, pravil jsem jemu, na večer půjdu do opery, a napíšu si vše, co se mi líbiti bude. Na to bych se podíval, pravil Mombelli. Nebyl jsem líným, poslechl jsem operu tu ještě jednou s úplnou pozorností, a přinesl jsem na to Mombellimu napsaný celý klavírní výtah. Nechtěl tomu věriti, naříkal na zrádu kopisty a bůhví co. Když tomu věriti nechcete, pravil jsem, poslechnu ještě několikráte operu a napíšu pak celou partituru u vaší přítomnosti. — Má velká, a zde

zcela oprávněná sebedůvěra zvítězila nad jeho nedůvěřivostí, a od té doby jsme byli nejlepšími přáteli.“

„„Zvláštní to dar! Znal jsem velké hudebníky, které své vlastní mnohokrát psané skladby neznali z paměti, kdežto jiní celé bibliotéky sebou nosí. Mendelssohn patřil k poslednějším — doprovázel nazpamět Bachovu pašijovou hudbu.““

„S oratoriemi Haydnovými byl bych se mohl v mladších letech na to odvážit, jeho „Stvoření světa“ jmenovitě jsem znal až na nejmenší recitativy nazpamět.“

„„Musím se opět vrátiti k „Demetriu a Polibiovi. Mombelli Vám uložil, byste operu tu složil?““

„On mi dal brzy k duetu, brzy k arietě slova, zaplatil mi několik piastrů za kousek, což mne k velké činnosti povzbuzovalo. Tak jsem to ani nevěda přivedl k první zpěvohře.“

„„Nezměnil jste na ní, když se dávala, ničeho?““

„Nebyl jsem přítomen. Mombelli dával ji v Miláně, aniž bych byl o tom věděl.“

„„Vy jste přec vyrostl mezi zpěvem a jevištěm, měl jste krásný hlas, musím se proto diviti, že jste se neoddal zpěvu?““

„Na něco jiného jsem ani nepomýšlel. Chtěl jsem se více naučiti nežli uměla většina pěvců, s kterými jsem v styky přišel. Dělal jsem mezi tím maestra al cembalo, dostavila se mutace, za to byly mé pokusy skladatelské příznivě přijaty, a tak skoro náhodou jsem se octnul na dráze skladatelské. Zůstal jsem na ní, ač jsem měl příležitosti dost se

tak zvané „velké opery“ dle stříhu pařížského v posledním tažení, ačkoliv zdá se nám být oprávněnou otázkou, zdali za dvacet let vůbec ještě „opery“ se budou dávat (setkávají se tu v destruktivní práci, ve směru ku zničení „opery“ se zdarem pracujícím bezděčně Wagner i Offenbach), tož nechceme předem nijak popírat (zdanlivou) nutnost obchodní, která dvorní divadla německá k tomu nutí, že onen genre „velké opery“ neustále udržují.

Glinkova opera „Život za caře“ může úplně být považována za tak zvanou „velkou operu“: patero jednání, znamenitý scenický aparát, skvělé průvody, tance a t. d. k tomu ji opravňují. Měla by snad jejímu přijetí jedině ona překážka na závalu

A chcete-li již něco staršího uvést ve scénu, tož sáhněte po klassických operách seriousních i komických nesmrtelného Mozarta. Mimo to mluví se o nových operách domácích skladatelův a jmenuje se tu Bendlův „Pan Franc“, Dvořákův nově komponovaný „Král a uhlíř“, Rozkošného „Pytláci“ a „Záviš“ a Smetana chce být též hotov s novou komickou menší operou „Hubička“ na slova sl. Krásnohorské v genu „Prodané“.

Jak hojný tu výběr! Nač tedy marně mořit síly pěvecké a mrhat drahý ten čas s nastudováním shnilých věcí Meyerbeerovských, jež musí následkem vnitřní své nicoty po dvou, třech reprisách zmizet? Nebyl tu výsledek oper „Dom Sebastian“, „Linda“ či „Borgia“ dosti výstražným napomenutím? Již po tak dlouhou řadu let prosíme o to, aby uveden byl jakýsi rozumný, pevný systém v repertoír opery naší a opět se zdá, že i na dále bude volání toto marným!

Red.

přesvědčiti, jak nepoměrně lépe se platí zpěvákům nežli našincům.“

„Tancred byla Vaše první opera, která se udržela, kolik jste za ní dostal?“

„Pět set franků. Když jsem svou poslední vlašskou operu „Semiramis“ v Benátkách složil a 5000 franků si vymínil, byl jsem od obecenstva za jakýsi druh lupičů považován.“

„Máte za to útěchu, že zpěváci, podnikatelé divadel, a hudební nakladatelé Vámi zbohatli.“

„Krásná útěcha! Mimo Anglicko nevydělal jsem nikde tolik svým uměním, abych byl mohl něco uložit. V Londýně ale jsem nevydělával co skladatel nýbrž co doprovoditel na klavíru, ač za podobnou věc velmi nerad jsem si platiti dal. V Londýně ostatně činí hudebníci vše k vůli penězům. Tak ku př. znal jsem člověka, který velké peníze si vydělával co učitel klavíru a zpěvu — sám pak písal toliko velmi špatně flétnu. Jiný, jenž měl mnoho žáků a vyučoval zpěvu — neznal ani noty, měl ale pěkný hlas.“

„Jste také toho mínění maestro, že skutečně dobří učitelové zpěvu patří k nejřidčejším zjevům?“

„Většina zpěváků novější doby mohou děkovati za svou slávu více šťastné své přirozenosti nežli vzdělání svému, tak Rubini, Pasta a j. Pravé umění „del belcanto“ vymřelo s kastráty. Těm lidem muselo býti umění vším. Byli to vždy řádní zpěváci, a když hlasu ztratili, výborní učitelové.“

III. Rossini si zpíval začátek jednoho kvarteta

býti, jež tomuto dramatickému dílu pečeť neobyčejné vznešenosti vtiskuje, totiž její náboženský charakter, apotheosa lásky k vlasti a k panovníku, mravně čistá prostota děje, jenž při tom všem jest předem tak bohat na pohnutlivé i uchvacující scény, konečně ona v nejvyšším stupni poutavá stejně půvabná pro laika i umělce, nikdy monotónní, a vesměs originelní hudba? V tomto ohledu poskytuje tato Glinkova opera každému jen poněkud citovým dojmům přístupnému posluchači právě tentýž stupeň povzneseného naladění, v jaké jej mohou Mehulův „Josef“ či Beethovenův „Fidelio“ uvést, o Wagnerových melodramatech ani se nezmiňuje, jež ovšem jsou výtvorem doby mladší a z novějších uměleckých principů vyrostly. Není to příliš mnoho řečeno — a nám možno vše zodpovídati s partiturou v ruce, pakliže tvrdíme, že v Glinkovi v pravdě Beethovenovský duch se zračí, zvláště v oné velké scéně čtvrtého jednání, jež obětavou smrt hrdiny ilustruje. Instrumentace jeho prozrazuje téměř všude stopy Beethovenovy faktury, ačkoli všude s jistým umírněním symfonického slohu, jež nutný ohled na vládu a jasnější vystoupení hlasů solových zajisté vyžaduje. Co se těchto posledních týče, tu věru nemůže býti vděčnějších partií v nějaké moderní opeře, než jaké tu Glinka zpěvákům podal. Aspoň tentokrát dávali veškerí účinkující vlašští zpěváci takovou oddanost ku svým partiím na jevo, jak jsme tomu dosaváde u nich při jiných výkonech nebyli navykli.

od Haydna. „Zdali pak lze nějakou skladbu uslechti-
tileji začít?“ pravil po chvílce. „Jaký vzlet a půvab
v tomto motivu! ten líbezný styk nástrojů, ta jem-
nost modulací!“ „Měl jste již příležitost skladby
ty v Itálii slyšeti?“ tázal jsem se.

„Již v Bologni, za svého chlapectví. Sehnal jsem
kvartet, v němž jsem hrál violu. Tenkrát jsem se
zvláštní zálibou Haydna studoval. Měl jste býti přítom-
en, když jsem na lyceu v Bologně dirigoval
„Stvoření světa“. Neodpustil jsem účinkujícím ni-
čeho, neboť jsem znal každou notu. Nastudoval jsem
též „Čtvero počasí“, když jsem byl zvolen za diri-
genta koncertů filharmonických.“

„Počasí jsou snad bohatší rozmanitostí než „stvo-
ření“, ovšem že příčina toho leží hlavně v textu.“

„Možná,“ odvětil Rossini, „Stvořením“ vane ale
jakýsi vznešený duch, který mne nutí, bych jemu
přednost dal.“

„Znáte opery Haydnovy? mně nic z nich na
oči nepřišlo, zdá se že na nich mnoho není“, po-
kračoval jsem.

„Pročetl jsem je ve Vídni, jsou to ale nepatrná
díla, v nichž jenom po různu jednotlivé tahy upo-
mínají na velkého jich skladatele. Znáte jeho kan-
tátu Ariadne?“

„Před delším časem jsem ji jednou přebral,
nikdy jsem ji však neslyšel a nic mi z ní v paměti
nezůstalo“, pravil jsem se studem.

„Mimo oratoria jest mi ona nejmilejší zpěvní
skladbou Haydnovou, zvláště krásné v ní jest adagio“.

Glinkova druhá opera „Ruslan a Ludmila“ (i toto dílo tušíme vyšlo nedávno s německým textem nákladem Fürstnera v Berlíně, a známe je, pokud se nás týče, pouze z ruského klavírního výtahu a proto musíme se zdržeti všeho úsudku o jeho účinnosti s jeviště), neprobírá, jako „Život za cáře“, historicko-vlasteneckou látku, nýbrž hraje ve fantastickém, romantickém světě, držíc se základní myšlenky dle stejnojmenné básně ruského Byrona, Alexandra Puškina.

Co do hudební ceny stojí úplně na stejné výši s prvnějším Glinkovým dílem, otevírá nám skvělé stránky jiné snad i bohatší.

Mnozí z Glinkových krajanů dávají „Ruslanu“ — snad ze skromnosti vlastenectví — přednost před „Životem za cáře“ i tvrdí, že by byla zahraničnímu obecenstvu přístupnější, že by se nám méně „exotickou“ býti zdála. Pokud se nás týče, nenalezáme ve výhradně národním charakteru první opery absolutně nijaký závadný moment, jenž by vyvolati snad mohl jen po krátký okamžik trvající úspěch kuriozity; vlastenecký živel v ději budí interest všeobecně lidský, ozvuky ruských národních melodií jsou vesměs po evropsku civilizovány, aniž by onoho zvláštního jaksi asiatského parfumu postrádaly.

Na každý pád jest tato ruská národní opera německým uším přístupnější, než maďarská, česká

nebo polská, a Glinka jest co do svého hudebního vědění a umění, německým mistrem.*)

*) Zde šel Bülow ve své horlivosti reklamní patrně příliš daleko. Celý ten článek — jak zajisté každý bedlivý čtenář uhodl — nebije nikam jinam, než aby mocným vlivem slova tak znamenitého a na slovo vzatého znalce umění hudebního, jakým zajisté Bülow jest, získána byla operní říditelstva německá pro přijetí Glinkových oper v stálý repertoar. Aby cíle toho spíše dosáhl, líčí Bülow Glinku co skladatele, jenž hlavně v Německu vzdělání svého hudebního nabyt, tedy co Němce; při tom však úplně zapomíná, že Glinka jen proto studoval hudbu západoevropskou co daleko pokročilou a již zdárně vyvinutou, aby nabyt jakéhosi měřítko pro svá díla, jež v úmyslu měl vytvořiti na základech nových, čistě slovanských. Glinka prosedoval národní písně ruského lidu, porovnával jich konstrukci s hudbou západoevropskou, zvláště německou i shledal, že spočívají písně ruské na zcela jiných, originelních, zkrátka slovanských základech a tu vzešla v něm při tomto porovnávacím studiu přirozeně myšlenka ta, zdali by podobnou cestou, jakou hudba německá kráčela, nemohla se vyvinouti na těchto, dosud na zapadě neznámých, slovanských základech hudba výhradně slovanská? Za touto ideou bralo se veškeré jeho snažení; této myšlence o hudbě slovanské zasvětil Glinka celý svůj život. Z toho se dá též velmi dobře vysvětliti onen tak skrovný počet skladeb jeho: on více studoval, porovnával, zkoušel: až když pevně byl přesvědčen o vnitřní hodnotě a pravdě tohoto svého směru národnostního, tedy až tu, kde v studiích mu uběhla valná část života, pustil se ve zralém již věku svém na pevných svých základech chutě do práce a zbudoval pouze dvě, však za

„Znáte věru naše mistry lépe než já, i počínám s Vámi žehрати. Znáte své vlašské předchůdce rovněž tak dobře?“

„Mnoho jsem z nich přečetl.“

„Slyšel jste mnoho oper od Paisiella?“

„Za svého chlapectví již byly téměř všechny vytlačeny Generalim, Fioravantim, Paerem a především Simonem Mairem.“

„Líbí se Vám Paisiello?“

„Hudba jeho zní uchu velmi příjemně, nevyčníká však příliš v ni harmonickém ni v melodickém ohledu. Jeho princip byl na nepatrném motivu založiti celý kus, to dodává málo živosti, málo výrazu dramatického.“

„Znal jste Paisiella osobně?“

„Viděl jsem jej v Neapoli po návratu z Paříže. Zevnějšek jeho byl bezký, byl silný, téměř imponující postavy, jinak byl velkým nevzdělanecem a nad míru nepatrným. Cimarosa to byl jiný muž, byl to ušlechtilý vzdělaný duch. Znáte jeho skladby?“

„Že „Tajné manželství“ — rozumí se samo sebou, však i „Horacie“ jsem přečetl.“

„Na těch není mnoho“. Za to jest opera buffa „le trame deluse“ velmi pěkná, ba mnohem lepší než „matrimonio segreto“. Pamatuji se též na jednu arii z jeho oratoria „Jsaaco“, v nížto zvláště jedno místo jest velmi překvapující a dramatické. Pouhá to inspirace, neboť jak víte, nebyl Cimarosa žádným velkým harmonikem.“

„Jest to velmi těžké, domoci se jeho děl, pravil jsem. K vůli tomu by člověk musel celý rok

v Itálii prodlíti. Bibliotéka v konservatoři Neapolském zajisté že obsahuje poklady nesmírné.“

„Jest tam velmi mnoho uloženo, též rukopisy Cimarosovy se tam nalézati musejí.“

„Máte mnoho svých rukopisů, maestro?“

„Ni jeden. Kde zůstaly, sám pán bůh ví. Měl jsem sice právo je od kopisty po roce zpět žádati, ale neužil jsem svého práva. Některé budou v Neapoli, jiné v Paříži — osud ostatních neznám.“

„Máte tedy tištěné partitury, neb klavírní výtahy svých oper?“

„K čemu? Již po dlouhá leta v mém domě se hudba neprovozuje, či je mám studovati?“

„Operu „Ermione“, o níž Vaši biografové vypravují, zajisté tajně schováváte, byste ji potomstvu zanechal?“

„Jest u ostatních.“

„Vyprávěl jste mi jednou o ní, že jest příliš dramaticky pracována a že — propadla.“

„To právem“ — řekl Rossini vesele — „byla velmi zdlouhavá.“

„Což neobsahovala žádné arie, finale, nic z toho čím jste publikum jindy opojiti dovedl?“

„Jste velmi laskav. — Nebylo v ní skutečně zhola nic podobného, samé recitativy, vše deklamatorní. Jedinou kavatinu jsem v ní napsal, která se též rozšířila. Začíná takto“ — (maestro zpíval hlavní motiv.)

„Tu jsem často slyšel, aniž bych věděl, že pochází z této opery.“

(Pokračování).

On byl více než jiní oprávněn (poněvadž byl i toho schopen), na uznání obecenstva zahraničního apelovati, on však potom netoužil snad v té myšlence, že známé slovo básníkovo následující připouští variantu: že kdo nejlepším vlasti své zadost učiní, pro všechny země žije“, snad i z aristokratismu, talentu i rodu. Michael Glinka — životopisní zprávy najde čtenář v encyklopaedii Fétisově a v novém lexikonu umělcův hudebních od Mendla — byl, jak s podivením se přiznáváme, jako všechny vynikající celebrity ruské v umění i literatuře, veskrze dokonalý „grand seigneur“; zřídka kdy však aristokracie některé země uměla v tak velkých rozměrech a s takovou volností ono „noblesse oblige“ v „génie oblige“ praktikovati. Stoupající v hlubiny ducha národního vytvořili aristokratičtí básníci ruští nikoliv aristokra-

tickou, nýbrž národní literaturu. Puškin i Lermontov jsou ode dávna všeobecným majetkem vzdělaného čtenářského světa německého; hudební svět německý s dobrou se poradí, pakliže se bez zdráhání a otálení důvěrněji seznámí s Glinkou, neboť jeho škola, jeho následnictvo mnoho nás bude ještě přemítání i práce státi. Během času nedá se ruské hnutí duševní v nijakém odvětví více ignorovati. Skoro se nám zdá, jakoby i nepopíratelné klimatické změny v globu, jakoby mírné zimy Ruska a chladné jeseně. Itálie nám kázaly, že jest záhodno, abychom od náhle vymírající románské civilizace zraky své obrátili na právě tak náhle vycházející slunce na východě.

Z ciziny a Rakouska.

** Ku provedení trilogie Nibelungův v Bayreutském divadle vyzval *R. Wagner* dámy Oppenheimovou z Frankfurtu a Blume-Santerovou.

** Na místě, kde vloni výtečný houslista *Ferd. David* náhle zemřel (Klosters ve Švýcařích) postaven mu jest pomník.

** V *Norvéžsku* povolil sněm výtečným skladatelům domácím Griegovi a Swendsenovi roční podpory po 600 tolarech. A což u nás?

** *Pollini*, jenž opustiv vlašskou svou společnost (Artôt, Padilla, Bossi etc.) hodlal převzít správu divadla v Hamburce, vzdal se tohoto svého úmyslu a umínil si v Petrohradě zkusiti štěstí své opět co impresario vlašské opery.

** *Rubinsteinova* opera: „*Feramors*“ bude na podzim v Bologni provozována.

** Staříčkový veterán *Ole Bull* koncertoval ve Florencii s úspěchem skvělým a přes Lipsko se vrátil opět do své vlasti.

** *Gye*, ředitel vlašské opery v divadle Coventgarden v Londýně, vzdal se ředitelství oper vlašských v Petrohradě a Moskvě.

** *Max Bruch* řídil dne 31. května v Düsseldorfu velký koncert, v němž mimo četný orchestr účinkovalo as 500 zpěváků. Úspěch byl prý znamenitý. Z komposic dirigentových provedeny jsou: romance pro housle, scena z „*Odyssea*“, „*Frithjof*“ a *Dithyramba*. Mezi solisty byla pí. Joachimová z Berlína.

** Při koncertu o 5. slavnosti Haendlově v Sydenhamu v tomto měsíci (22., 24., 26.) čítal orchestr a sbor dohromady — 4000 hlav.

** *Bohdan Bradský*, rodák pražský, jmenován dvorním skladatelem pruského prince Jiřího v Berlíně.

** V *Oděse* provozovati se bude, jak doslýcháme, tuto sezonu ruská zpěvohra „*Ilja Muromec*“ z pera našeho krajana Jana Šrámka.

** V *Astrahanu* a *Kazani* uspořádána budou na podzim ruská operní představení.

** Ruská pianistka *Sl. Esipova* koncertuje nyní v Londýně s velikým úspěchem. Vystoupila v prvním z šesti „*New philharmonic concerts*“ a vzbudila zejména Rubinsteinovým koncertem v d—moll a jednou Lisztovou uherskou rhapsodií sensaci.

to monumentální, pro vždy pamětihodná dramatická díla, z nichž jasně se dokázati dá snaha jeho po tom, aby výtvorům svým dodal nové, čistě slovanské tvářnosti. Zde velmi se mylí Bülow, pakliže opravdu myslí, že chtěl Glinka psáti pro obecenstvo širší, snad německé na základech německých. Nikoli: Glinka psal jedine pro své Rusy a lidu ruskému ze srdce; jeho melodie jsou úplně dle ruských národních písní vytvořeny, ovšem uměleckým požadavkům přispůsobeny (toho by si zvláště i naši tak zvaní „národní písničkáři“ měli všimnouti: neboť v tom nespočívá umění, dovést nějakou národní píseň v nedokonalých, embryonistických formách nápodobit, nýbrž co umělec z tohoto ještě neotesaného kamene výtvor takový podat, jenž hoden jest umělce a ne pouhého naturalisty v bezmyšlenkovitém nápodobení). Glinkovy melodie, jeho rytmy i jeho podivuhodná, dle mnohohlasých staroslovanských zpěvů „demestvenných“ vytvořená harmonizace — vše to jest jaksi „civilizováno“, t. j. pokrokům, jaké učinila hudba na západě, přispůsobeno; však tak neobyčejně geniálním způsobem, že není — jak Bülow sám přiznává — onen pel živlu slovanského nijak setřen!

Že se však nechal Bülow ve své apologii ruské hudby tak dalece strhnouti, že ji i na úkor hudby Slovanův západních, zejména Čechův a Polákův vynáší, to se ovšem nijak omluviti nedá. Onen výrok, že by hudba ruská uším německým přístupnější byla než česká, polská a t. d. jest zkrátka — nepravdou. Velmi dobře polemizuje důvody nezvratnými proti výroku tomu pisatel hudebních článků listu „*Nation*“ v čísle 31., jehož hlavní myšlenka záleží krátce v tom, že po sestavení pevných fakt vyvádí nutný logický závěrek v tento smysl: „*Ruská národní píseň nemá nic společného se západoevropskými toninami dur a moll, nýbrž spočívá na zcela cizém, jen ze sedmi tonů vytvořeném systému (heptachord), kdežto národní píseň západních Slovanův zejména Čechův i Polákův vystavena jest na těchže durových i mollových toninách, jež celé západní Evropě jsou společnými. Z toho patrně následuje, že opery Glinkovy, jež na zcela cizích pro Němce základech jsou vystaveny, nemohou býti těmto tak přístupnými, jako opery českých a polských mistrův, kteří tvoří své práce na základě národních písní západoslovanských, jež vytvořeny jsou z principů celé západní Evropy, tedy i Němcům společných a z toho přede opět následuje, že česká i polská hudba přirozeně vždy bude přístupnější uším německým, než hudba ruská, jež s našimi v celé západní Evropě užívanými základy hudebními pranic nemá společného!*“

Tolik na opravu zmíněného výroku; ostatně nebudiž to nijak na ujmu jménu Bülovovu, jehož vřelé ujímání se živlu slovanského vždy s úctou neobmezenou bude u nás obdivováno co čin pro Němce zajisté odvážný, neobyčejný!

Red.

** Při poslední návštěvě ruského cara v Londýně byla jemu na počest v kryštalovém paláci zpívána ruská hymna, při čemž se zúčastnilo 4500 zpěváků!

** V *Bostoně* uspořádala společnost „Haendlova a Haydnova“ v době od 5. až do 10. května velkolepou slavnost hudební o 10 koncertech, vedením K. Zerrahna a T. Thomase. Provedeny byly mimo jiné následující skladby: „Jidáš Makkabejský“, „Messiáš“ (Haendl), „Čtvero počasí“ (Haydn), „Kristus“ (Mendlssohn), IX. symfonie Beethovena, b—dur symfonie Šumana, „Tasso“ Lisztův, dále symfonické skladby Raffa, Šuberta, Berlioze, četné ouvertury a skladby vokální.

Kronika zpěváckých spolků a hudebních jednot.

** (Pův. dop.) Tábořský zpěvácký spolek uspořádal dne 21. června spoluúčinkováním dám ženského spolku „Zora“ produkci s následujícím programem: 1. „Kytičky“, mužský sbor od Frant. Haisse. 2. Sonata od L. v. Beethovena op. 13 (C—moll) pro piano, přednesla slečna D. Mrázková. 3. a) „Loučení se ptácat“, dvojzpěv s průvodem piana od Mendlssohna Bartholdy-ho; b) „Ten slavík ani neuleh“, dvojzpěv s průvodem piana od K. Bendla, přednesli členové spolku pp. P. Svoboda a Bauše. 4. a) „Poupé a políbení“, smíšený sbor od Strebla; b) „Výmluva“, smíšený sbor od J. Aug. Starého. 5. Divertissement ze zpěvohry „Cikánka“ od Balfy-ho, předneslo sextetto. 6. „Věj větérku“, čtverozpěv pro mužské hlasy od Knahla. 7. Hudba. Nejvíce vynikaly dvojzpěvy pp. Svobody a Bauše; ze smíšených sborů líbila se Starého „Výmluva“. Mužské sbory byly dobře nastudovány a uspokojily; podivení vzbudila ale sl. Mrázková, která jsouc ještě sotva přes první počátky hry klavírní, na první své veřejné vystoupení Beethovena si obrala! K Beethovenově svatyni smějí přistoupiti jen dospělí umělci, a ředitelství zpěváckého spolku mělo by být šetrnější i k obecenstvu a nenapínati nepřirozeně sil svých členů před tak četným shromážděním.

** Z *Hořovic*. Ku oslavě položení základního kamene k budově občanské školy uspořádají pěvecké jednoty „Libuša“ a „Slavík“ v neděli dne 28. t. m. v sále městského hostince besedu, jejížto hudební program tuto sdělujeme: 1. „Pijanovo dědictví“, muž. sbor se soly s průvodem piana, slož. J. Bergmann, předn. „Slavík“. 2. Romance „Lucrece Borgia“ od J. Artot, na housle přednese p. Frt. Veinar. 3. „Přání“, smíš. sbor, slož. V. E. Horák, předn. „Libuša“ a „Slavík“. 4. „Měj blahý sen“ čtverozpěv, slož. J. Paukner, předn. pp. J. Bok, Fr. Veinar, V. Tomec a J. Vrátný. 5. „Solo na piano“ předn. p. Fr. Neliba. 6. „Mohyla“, muž. sbor, slož. Ferd. Schlögl., předn. „Slavík“. 7. „Májová noc“, smíš. sbor se soly s průvodem piana, slož. J. Drahorád, předn. „Libuša“ a „Slavík“.

** Z *Kutné Hory*. Pěvecký spolek dam uspořádá dne 28. t. m. koncert za spoluúčinkování cellisty p. Ant. Maška z Prahy, pana dra. Fr. Hodače, p. Al. Pánka, pp. kandidátů učitelských a více pp. ochotníků řízením p. Al. Štrébla. Sdělujeme tuto podrobný program: I. od-

dělení. 1. Overtura k Verdi-ho opeře „Nabuchodonosor.“ 2. „Probuzení“, sbor pro ženské hlasy s průvodem piana, složil K. Bendl. 3. Dvojzpěv z opery „Lejla“, složil K. Bendl; předn. sl. Kar. Černých a p. dr. Hodač. 4. a) „Ave Maria“, od Šuberta, b) koncertní mazurka od A. Maška, skladby pro čello s průvodem piana; předn. p. Ant. Mašek. 5. „Při draní“, smíšený sbor, složil V. E. Horák. 6. „Loučení“, fantasie pro piano, složil Ed. Nápravník; předn. p. Alois Pánek. II. oddělení. 1. „Zastaveníčko“, od Šuberta; upraveno pro křídlovku s průvodem orchestru. 2. „Pražská Bětulinka“, píseň od Nesvadby; pro mužský sbor upravil Alois Štrébl. 3. „Sen“, píseň s průvodem čella a piana složil J. P. Martinovský; předn. p. Karel Kubásek. 4. „Stáza čarodějnice“, smíšený sbor, složil V. E. Horák. 5. „Česká muzika“, žertovný sbor mužský, slož. J. Lev. 6. „Koncert“ pro čello, slož. Jiří Goltermann; předn. Ant. Mašek.

Zprávy z Prahy a z venkova.

* *Veřejná zkouška operní školy* ustanovena jest na den 30. t. m. Program bude zajisté velmi zajímavý. Provedou se některé partie z Bendlovy „Lejly“ (začátek III. aktu, duetto Zorajdy a Boabdila), Smetanových „Braniborů“ (4. 5. 6. výstup z II. jedn. a 5. výstup z I. jedn.) a Blodkovy operety „V studni“ (z I. aktu začátek, duetto, kvartetto a zpěvy Vojtěcha a Janka). Mimo to uslyšíme úryvky z „Čarostřelce“ (akt III. arie Aninky a sbor družiček), „Normy“ (I. akt. číslo 5.) a „Nocleh v Granadě“ (duetto — č. 4. — z I. aktu). Program takový svědčí zajisté o prospěšnosti ústavu tohoto, jenž za úkol si obral vychovávat operní zpěváky a zpěvačky, jakož i o obezřelém vedení mistra Smetany.

* *Sl. J. Pavlisova*, obratná pianistka a zpěvačka, absolvovala žákyně konservatoře pražské, obdržela výhodné nabídnutí, aby nastoupila místo co učitelka zpěvu a klavíru na dívčím gymnasiu v Nikolajevu (na Rusi). Tamtéž po delší řadu let výborně účinkuje co ředitel tamnější městské kapely náš krajan A. Větrník.

* Zítra poprvé se provozuje v letním divadle na hradbách Offenbachova opereta „Pytláci“, na jejížto vystrojení scenické ředitelstvo divadelní věnovalo slušnou sumu.

* V druhé polovici srpna b. r. odbývána bude v Přerově slavnost odhalení pomníku slovatného Amose Komenského. K slavnostnímu koncertu pozváni budou českoslovaští zpěváckí spolkové; pro solové zpěvy získáni jsou sl. Vávrova člen kr. z. českého divadla a výtečný baritonista téhož divadla p. J. Lev.

* P. Karel Kučera přijal nabídnuté jemu místo ředitele kůru při pravoslavném chrámu ruském v Nizze, a obdrží ročně 6000 franků.

* *Příští hudební přílohou* zajisté zavedeme se ctěným našim odběratelům, hodlající jim podati iednu z nejkrásnějších scen ze Smetanovy nové zpěvohry „Dvě vdovy“, totiž čtverozpěv (2 soprani, tenor a bas) do as—dur, 7. výstup I. jednání, skvělé to číslo solové pro programy koncertní a besední.

* „Slovanka“ zove se sbírka slovanských národních písní, pro smíšený sbor L. Procházkou upravených, jejížto I. sešit vyjde tiskem Em. Starého a spol. během příštího měsíce. Smíšené pěvecké jednoty a pěstitelé smíšeného čtvero zpěvu vůbec naleznou v sbírce té nejkrásnější perličky z bohatého pokladu národního zpěvu slovanského.

* *Místo ředitele kůru*, jež nedávno bylo vypsáno pod skvělými podmínkami mlado-boleslavskou městskou radou, jest uděleno — jak se ze spolehlivého pramene dovidáme — dosavadnímu řiditeli kůru v Králově Dvoře p. Hruškovi, stejně obratnému hudebníku jako horlivému pěstiteli reformy nynější hudby církevní. Ku volbě tak zdařilé můžeme městu zmíněnému z plna srdce gratulovati.

Česká zpěvohra. V poslední době neposkytoval chudý repertoar opery naší nižádné příležitosti ku delší jakési zprávě. Celý ten apparát se vlekl liknavě ku předu a patrně svědčil o tom, že cítí onu tíhu nynější „saison morte“. Co poněkud života v chabé síly celé té operní mašiny přivedlo, byly hlavně dvě povždy svěží novinky domácí, již dovedou pokaždé při svém objevení větší proud vděčného obecenstva přilákat.

Hřímálého „Zakletý princ“, v němž hudební charakteristická kresba celé postavy písaře „Brka“ náleží k nejušnějším nápadům v oboru moderní opery komické vůbec a Smetanova „Prodaná nevěsta“, o jejíž výtečnosti netřeba šířiti nových slov — to byly jediné světlé dva body v čiré temnotě nejnovějšího repertoaru. V Hřímálého opeře na se zvláště slč. Sittova veškerou pozornost obracela nejen zdařilou interpretací zpěvní částě, nýbrž i rozmarnou, svěží distinguovanou svou hrou, jež patrně o tom svědectví vydávala, že slečna se vzácnou pečlivostí vniknutí dovedla v nemálo choulostivou tu úlohu. Jí po boku se skvěla slč. Hanušova a jako vždy uchvátila i tentokrát zvláště mistrným přednesem modlitby před obrazem svaté Panny veškeré obecenstvo ku vřelé, dlouho trvající pochvale. Pp. Vávra, Lev a Mošna (co nedostižitelný Brk) zpívali s patrnou chutí a láskou vřelé své partie.

V „Prodané“ jsme se po delší přestávce opět jednou setkali se slč. Vávrovou, jež jak známo, v poslední době častěji trpěla chorobou v pravdě krásného svého organu zpěvního, což přičítá se všeobecně okolnosti té, že slečna exponovala jemně konstruovaný orgán svůj zhoznému pro hlas průvanu na jevišti „na hradbách“. Úkaz ten by měl býti výstrahou pro řiditelstvo, by žádným svůdným slovem nedalo se přiměti k tomu, aby ruinovalo krásné mladistvé hlasy operních sil jich předváděním na hradbách. Výsledek jednání takového by je zajisté o tom poučil, že jediné sobě, pokud se týče své kase uškodilo! Pokud se týče slč. Vávrovou, přiznáváme se s potěšením, že skličnost hlasu jejího jaksí povolila; zejména jest výška opět čistá, příjemná a dosti zvučná — střední a hlubší poloha se posud z pout churavosti zcela nevyprostila i nemůžeme jinak než největší opatrnost a neustálé šetření-se ctěné slečně i na dále doporučovati.

Pokud se úplně organ neuzdraví, neměla by slečna

nikdy k vystoupení přivoliti. Škodí jí to. Z ostatních účinkujících měli pp. Vávra a Čech ml., zejména pak sbory velmi šťastný večer.

Dnem 25. t. m. uzavřena jest řada představení v Novoměstském divadle pro letní dobu. Při příležitosti posledního toho večera provedena byla Šeborova Husitská nevěsta“.

Kritický oznamovatel.

Ze sbírky původních českých zpěvů s průvodem piana. A. B. Tovačovsky: „Zapějme písně veselé!“ (Sbor pro mužské hlasy s průvodem piana); Paukner Josef: „Nevěsta předoucí“ — „Dennice“ (pro dva ženské hlasy s průvodem piana).

Ze sbírky tanečních kusů. Ant. V. Valenta, Mělnický: „První státní“ (čtverylka věnovaná proslulému skladateli K. Bendlovi).

Ačkoli v nynější (v pravém smyslu slova) mrtvé saisoně umělecké nevšímá sobě obecenstvo naše nových zjevův v literatuře hudební z oboru písní tak jak zajisté by záslužno bylo, předc pokračuje jediné rýze české naše nakladatelstvo hudební osvědčené firmy Em. Starý a spol. na dráze jednou započaté v důslednosti své a vydává vzdor velmi skrovné poptávce čas ob čas se vzácnou obětavostí skladby domácích skladatelův, na jejichž vnitřní hodnotu možno se obecenstvu vždy spolehnouti, poněvadž vše cokoli se tiskne, podlehá přísné kritice zajisté povolaných v oboru tom mužův. Zde nepřevládá — jako to jinde bývá — choutka osobní či jakékoli jiné ohledy, nýbrž zde jediné přednost se dává vnitřní ceně té které skladby: obstojí-li skladba před tribunalem kritickým, tiskne se; neobstojí-li, padne do koše bez milosti nechť ji psal kdokoli. Pečeť jistého stupně dokonalosti jest tedy vtisknuta všem, firmou touto vydaným skladbám. Z tohoto zařízení vysvětluje se sama s sebou ona všestranná obliba, jižto se zde vydaným výtvorům uměleckým v širých vlastech česko-slovenských pravidelně dostává.

Ze skladeb, jež tentokrát leží pod pytevním nožkem našim, obrací především Tovačovského mužský sbor s průvodem piana zvláštní na se pozornost. Dle celé zevnější formy skladby té patrné, že skladatel zná zevrubně mimo dobré i všechny stinné stránky mužského čtvero zpěvu. Barvitost pouhých mužských hlasův jest sice rázu mohutného, takřka železného, však trpí tím, že se stává délkou jednobarevnou, monotonní. Rozmanitost zde není právě tak valně možná v úzkých mezích asi dvou oktáv; aby tedy přiměřeně dle slov rázu slavnostního většího lesku celému zevnějšíku dodal, opatřil Tovačovský hlasy mužské přiměřeným průvodem klavírním, jenž dojem obmyslený plnou měrou dosahuje. Nálada povšechná celého sboru je slavnostní: způsob harmonizace tedy musel býti volen v nejzvučnější a hlasům normálně vyvinutým nepřístupnější formě po způsobu klasických sborů slavného pěvce „Kouzelné flétny“, na nějž tu i mnohý (nyní ovšem poněkud zastaralý) obrat melodický silně upomíná. Skladba ta beze vší pretence podává se venkovským spolkům co vděčné a

velmi snadné číslo ku nacvičení, jež se hodí povšechnou fiziognomií svou ku každé slavnostní příležitosti.

S toužou obratností, plyně a průhledně jsou psány obě následující písně Pauknerovy pro dva ženské hlasy (sopran, alt), z nichž prvá „Nevěsta předoucí“ s mírně skotačivým průvodem piana v pravé ruce — což patrně jest jaksi situační barvou šumícího kolovrátku na slova „toč se kolovrátku toč“ — velmi příznivý dojem činí. Máť Paukner mimo obyčejnou rutinu skladatelskou ještě zvláštní jemný smysl pro mnohé detaily, k nimž slovo poetické mu vhodné poskytuje látky, kteréžto zvláštnosti příjemnou rozmanitost v celek uvádí a povznáší nad obyčejnou dávno vyjezděnou frazeovitost. I to budiž ku chvále mladého skladatele pověděno, že větším dílem zdařile po česku deklamuje, ovšem zdá se to býti více zásluhou instinktu než reflexe, poněvadž co výminka přichází přede mnohdy vedle správně deklamovaného slova mnohá méně správná akcentuace (první slabika, na níž vždy v češtině spadá akcent, není tu užívána na těžkou nýbrž ovšem nesprávně často na lehkou dobu na tak zvaný „zdvih“), což patrně svědčí o tom, že Paukner tvoří své písně převážně ze stanoviska čistě hudebního, a na poetickou stránku slova že bere až v druhé instanci ohled k vůli zevnější formě, jež vždy jest u něj uhlazena, a působí dojem uspokojující. Druhé duetto „Dennice“ na slova J. Pickova vyniká ušlechtilou melodičností, jež v ladných, jemně rozvlněných liniích ku předu plyne. Průvod piana jest celkem s hlasy homofonně veden v pravé ruce a v levé podporuje větším dílem akkordicky celou stavbu. Celkem zajisté možno říci, že obě tyto skladby Pauknerovy náležejí v řadu oněch výtvorův, jež múza jeho ve svátečním naladění zplodila a že obě budou vítaným příspěvkem jakož i pro širší kruhy obecnosti v děčným číslem koncertních programů.

Prvně jmenovaný dvojzpěv jest věnován hořovickému ženskému zpěv. spolku „Libuše“.

Budiž nám dovoleno učiniti malý skok z oboru hudby vokální v obor instrumentální a sice v užší obor oné rozmarné veselé hudby, jež rozčiluje nervy mladých myslí a s neodolatelnou mocí vjíždí do nohou a na křídlech lehkonožného rytmu magnetickou přitahuje mocí nádra blahým pocitem veselí tanečního rozechvělá a unáší je v náručí v sladkém víru po hladkých parketech sálu tanečního. Valentova „čtverylka“ titulována „První státní“ zve nás ku plesu druhu zvláštního, bezpochyby do plesu mladých právníkův, kteří v hrdém pocitu šťastně odbyté „první státní“ zkoušky odvážněji než kdy jindy zhlíží se v kouzelných zrcadlech duší díčích, na něž básníci na tisíce veršů nadělali, které ač v starých formách, přede vždy něco nového nám pověditi umějí, tak jako ve formě čtverylky na tisíce melodických myšlének se vystřídalo a přede nám tentokráte obratný komponista Valenta něco z brusů nového podává, co všim právem zajisté zasluhuje všeobecné pozornosti nejširších kruhů tancechtivého publika. Čtve-

rylka Valentova činí dojem hudby ušlechtilé forem elegantních a jest melodickou částí svou v pravdě salonní.

Odporúčujeme ji všem kapelám, jež v úmyslu mají elektrizovati celou společnost v taneční zábavě co nejvřeleji.

X.

I. pololetní premie k „Daliboru“, 2 hud. archy silná, rozesílána bude v druhé polovici července b. r. všem pp. odběratelům, kteří zapravili aspoň půlletní předplatné.

Nejnovější hudebniny.

Tiskem a nákladem firmy

Em. Starý a spol. v Praze 147—I.

právě vyšly:

Sbírký původních českých zpěvů seš: 22.

obsahující:

„Nevěsta předoucí“, „Dennice“, pro dva ženské hlasy s průvodem piana, složil J. Paukner. Cena 1 zl. r. č.
Jednotlivé hlasy 10 kr. r. č.

„První státní“

čtverylka, složil Ant. Valenta-Mělnický.

Cena: 60 kr. r. č.

„HLAHO“, sbírka čtvero zpěvů pro mužské hlasy.

- Sešit 51. **Kmotr Bumbal**, složil W. E. Horák,
Život v háji, složil E. L. Měchura. Part. a hlasy 70 kr.
- „ 52. **Česká muzika**, žertovný sbor, složil Jos. Lev.
Cilým krokem, složil E. L. Měchura. Part. a hlasy 70 kr.

Sbírka čtvero zpěvů pro smíšené hlasy:

- Sešit 25. **Brouk a růže** dle V. H. Veita, } upravil
Na Moravu dle Javůrka, } K. Bendl.
Kalina dle E. Vašáka, }
Part. a hlasy 80 kr.
- „ 26. **Píseň při drani** dle V. E. Horáka, } upravil
Stáza čarodějnice „ } K. Bendl.
Part. a hlasy 80 kr.
- „ 27. **Žnecká**, složil J. Nešvera.
Kdyby ten slaviček, složil J. Nešvera.
Píseň z lidu dle Mendelssohna, up. K. Bendl
Part. a hlasy 80 kr.
- „ 28. **Zpěv slavnostní**, složil K. Bendl.
Lásky sen, složil A. Valenta. Part. a hlasy 80 kr.
- „ 29. **Jen do skoku** (polka), složil Al. Strel.
Poupě a políbení. Part. a hlasy 80 kr.
- „ 30. **Píseň na cestu** dle Veita, } upravil
Stará píseň „ } K. Bendl.
Part. a hlasy 80 kr.

Tovačovský A. B. „Zapějme písně vesele“ pro mužské hlasy s průvodem piana. Cena 71 hr.

pp. odběratelé „Dalibora“ obdrží 20 proc. srážky z veškerých našich nákladem vydaných hudebnin.